

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mirosława Polak - Pawlaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2013 r. w Legnicy

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko (...) S.A. we W.

o odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. we W. na rzecz powódki M. D. zadośćuczynienie w kwocie 150.000 zł (sto pięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami:

- 1) **od kwoty 75.000 zł od dnia 4 marca 2011 roku do dnia zapłaty,**
- 2) **od dalszej kwoty 75.000 zł od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,**

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. we W. na rzecz powódki M. D. odszkodowanie w kwocie 77.470,59 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy czterysta siedemdziesiąt 59/100 złotych) z ustawowymi odsetkami:

- 1) **od kwoty 21.763,25 zł od dnia 4 marca 2011 roku do dnia zapłaty,**
- 2) **od kwoty 27.588,72 zł od dnia 18 marca 2012 roku do dnia zapłaty,**
- 3) **od kwoty 28.118,62 zł od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,**

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. we W. na rzecz powódki M. D. rentę w kwocie po 1.550,61 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt 61/100 złotych) miesięcznie, poczynając od dnia 1 stycznia 2013 roku, płatną z góry, do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminu płatności, do rąk powódki,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 16.217 zł tytułem kosztów procesu, w tym 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego,

V. dalej idące powództwo oddala,

VI. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. we W., aby wpłaciła na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Legnicy) kwotę 3.308 zł tytułem brakującej opłaty sądowej oraz 621,40 zł tytułem zwrotu wydatków, tj. łącznie 3.929,40 zł.

UZASADNIENIE

Powódka M. D. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. we W. na swoją rzecz następujących świadczeń:

1. kwoty 121.968,71 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia zapłaty
2. kwoty 39.351,97 zł tytułem utraconych zarobków wraz z odsetkami ustawowymi od kwot świadczeń miesięcznych wraz z ustawowymi odsetkami określanymi co miesiąc poczynając od dnia 11 lipca 2009 roku do 11 grudnia 2011 roku – do dnia zapłaty
3. renty wyrównawczej w kwocie 1.556,61 zł miesięcznie, płatnej do dnia 10-go każdego miesiąca z góry, z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat,
4. ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 14 czerwca 2009 roku mogące powstać w przyszłości,
5. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka podniosła, że w dniu

14 czerwca 2009 roku uległa wypadkowi drogowemu, którego sprawcą była M. N., ubezpieczona jako kierowca w ramach OC u strony pozwanej. Na skutek wypadku powódka doznała ciężkich obrażeń ciała, których konsekwencją jest jej całkowita niezdolność do pracy. Strona pozwana, jako ubezpieczyciel wypłaciła powódce kwotę 3.000 zł, która w żaden sposób nie rekompensuje doznanych przez nią cierpień fizycznych jak i psychicznych, i nie rekompensuje poniesionych przez powódkę kosztów leczenia. Strona pozwana jest obowiązana do naprawienia w całości szkody powódki poprzez wypłatę stosownego zadośćuczynienia, odszkodowania oraz renty wyrównawczej i żądanej kwoty tytułem utraconych zarobków za okres od lipca 2009 roku do grudnia 2011 roku. Ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość znajduje swoje uzasadnienie w tym, że proces rehabilitacji i leczenia powódki nie został zakończony i w przyszłości mogą się ujawnić dalsze szkody związane ze zdarzeniem z dnia 14 czerwca 2009 roku.

Precyzując swoje stanowisko na rozprawie w dniu 16 marca 2012 roku powódka stwierdziła, że na kwotę żądania zadośćuczynienia i odszkodowania w wysokości 121.968,71 zł składa się żądanie zadośćuczynienia w wysokości 75.000 zł oraz odszkodowania w kwocie 46.968,71 zł za poniesione przez powódkę koszty leczenia, dojazdu do lekarzy i inne roszczenia składające się na poniesioną szkodę.

Strona pozwana (...) S.A. we W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany Zakład podniósł, że postępowanie likwidacyjne było prowadzone i wypłacono powódce kwotę 3.000 zł. Określenie zadośćuczynienia powinna poprzedzić ocena medyczna, która nie może poprzestać na subiektywnym odczuciu powódki. Roszczenia powódki winny być miarkowane stosownie do jej stanu zdrowia, widoków na przyszłość oraz możliwości zarobkowania.

Z dniem 11 stycznia 2013 roku powódka rozszerzyła żądanie pozwu i sprecyzowała ostatecznie swoje stanowisko w ten sposób, że domagała się zasądzenia od strony pozwanej:

1. kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 75.000 zł od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia zapłaty i dalszej kwoty 75.000 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty
2. kwoty 63.689,80 zł tytułem utraconych zarobków w okresie od lipca 2009 roku do grudnia 2011 roku, z ustawowymi odsetkami liczonymi od poszczególnych kwot przypadających w stosunku miesięcznym
3. renty wyrównawczej w kwocie 1.550,61 zł miesięcznie, poczynając od dnia 1 stycznia 2013 roku, płatnej z góry do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminu płatności

4. kwoty 13.780,79 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów leczenia, wraz z ustawowymi odsetkami co do kwoty 10.000 zł od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia zapłaty, a co do kwoty 3.780,79 zł od dnia rozszerzenia żądania do dnia zapłaty,

5. ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia mogące powstać w przyszłości.

W uzasadnieniu rozszerzonego żądania powódka podniosła, że potrzeba tego rozszerzenia wynika z faktu, iż od chwili wniesienia pozwu wzrosły poniesione przez nią koszty leczenia oraz wzrosła kwota utraconego przez nią zarobku. Ustalono również łączny uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 75%.

W odpowiedzi na rozszerzenie powództwa strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko i domagała się miarkowania odszkodowania. W zakresie żądania odszkodowania podniosła, że poniesione koszty leczenia, w szczególności koszty dojazdów nie zostały udokumentowane. W zakresie żądania renty pozwana zarzuciła, że renta powinna uwzględniać uszczerbek na zdrowiu powódki, a w odniesieniu do rozszerzonego żądania zadośćuczynienia podniosła, że powódka знаła swój stan zdrowia w dacie zgłoszenia pierwotnego roszczenia.

Sąd ustalił:

Powódka M. D.(poprzednio Z.) w dniu 14 czerwca 2009 roku uległa wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawcą była M. N.. M. N.jako kierowca była ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A.Oddział we W.. Powódka zgłosiła pozwanemu Towarzystwu szkodę w dniu 12 sierpnia 2009 roku żądając zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł. W dniu 1 września 2009 roku strona pozwana wypłaciła jej zadośćuczynienie w kwocie 3.000 zł.

(dowód: akta szkodowe k. 81-83)

M. N.wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 27 października 2010 roku uznana została za sprawcę wypadku i postępowanie karne zostało wobec niej warunkowo umorzone na okres próby w wymiarze jednego roku. M. N.została zobowiązana do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. D.kwoty 3.000 zł.

(dowód: odpis wyroku k. 13 akt)

W wyniku wypadku M. D.doznała urazu głowy i kręgosłupa szyjnego, była poddana zabiegowi operacyjnemu, a następnie pozostawała w intensywnym leczeniu i rehabilitacji. Leczenie i rehabilitację powódka kontynuowała w toku procesu. W toku leczenia powódka leżała unieruchomiona, a następnie poruszała się na wózku inwalidzkim, korzystała z gorsetu ortopedycznego, była uzależniona od pomocy i opieki innych osób.

(dowód: dokumentacja leczenia i rehabilitacji k. 52-207, 262-

276, 434-448, 519, akta szkodowe k. 14-53, 84-104,

260-363, zeznania powódki)

Kolejnymi orzeczeniami lekarza orzecznika ZUS uznano powódkę za całkowicie niezdolną do pracy od dnia wypadku okresowo - obecnie do 30 września 2014 roku. Orzeczeniem Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności zaliczono powódkę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

(dowód: orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k. 15, 59, 60

orzeczenie o niepełnosprawności k. 16, zeznania

powódki)

W dacie wypadku powódka miała 34 lata. Pracowała jako pielęgniarka zarabiając średnio 2.441,56 zł miesięcznie. Od daty wypadku powódka pobierała zasiłki chorobowe: od 1461,74 zł w czerwcu 2009 roku do 1304,21 zł w listopadzie

2009 roku, a następnie świadczenie rehabilitacyjne od 1.468,94 zł w grudniu 2009 roku do 1289,52 zł w sierpniu 2010 roku.

(dowód: odpis aktu małżeństwa k. 58 wyciąg z dowodu

osobistego k. 14, zaświadczenia pracodawcy k. 19-31,

wyciągi z konta k. 32-35) .

Od dnia 10 września 2010 roku przyznano M. D. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w kwocie netto 884,95 zł. Od marca 2011 roku renta wynosiła 911,25 zł netto, od września 2011 roku – 694,68 zł, od marca 2012 roku - 782,14 zł, a od listopada 2012 roku do chwili obecnej wynosi 738,14 zł.

(dowód: decyzja rentowa k. 17, odcinki wypłat renty k. 37- 51,

279- 281, 524-527, zestawienie utraconych dochodów

k. 36, 277-278, 507-508)

Obecnie, w konsekwencji wypadku M. D. cierpi na organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, doznała 30% uszczerbku na zdrowiu i jest częściowo niezdolna do pracy z przyczyn dotyczących jej stanu psychicznego. Rokowanie jej schorzenia jest umiarkowanie korzystne z powodu organicznego charakteru ujawnianych zaburzeń. Powódka z powodu stanu zdrowia psychicznego wymaga przekwalifikowania zawodowego.

(dowód: opinia biegłych psychologa i psychiatry k. 372-376)

Wskutek wypadku w dniu 14 czerwca 2009 roku M. D. doznała urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu i urazu kręgosłupa szyjnego. Pomimo leczenia utrzymuje się u niej duże ograniczenie ruchomości w zakresie kręgosłupa szyjnego oraz zaburzenia korzeniowe ze strony tej części kręgosłupa. Rokowania co do odzyskania stanu zdrowia są co najmniej niepewne, biorąc pod uwagę długotrwałość i brak zadawalających efektów leczenia, a także wtórne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Pełny powrót do zdrowia powódki nie jest w zasadzie możliwy. Uszczerbek na zdrowiu w zakresie schorzeń neurologiczno-ortopedycznych wynosi 45%. Nie stwierdzono uszczerbku na zdrowiu z przyczyn dotyczących układu krążenia.

(dowód: opinia biegłych ortopedy i neurologa k. 427 – 430,

opinia internisty k. 403-405, historia choroby

k.406-410)

Od dnia wypadku, do chwili obecnej powódka ponosi koszty leczenia, zakupu środków medycznych i dojazdów do placówek leczniczych. Mimo zgłaszania tych kosztów ubezpieczycielowi systematycznie wraz z dokumentami zakupu i oświadczeniami w sprawie dojazdów strona pozwana nie wypłaciła dotychczas żadnych kwot z tego tytułu.

(dowód: akta szkodowe k. 54-71, 105-123, 125,127, 143-147,

173-259, zeznania powódki, kserokopie rachunków i

faktur k. 209-239, 282-352, 520-523, zestawienie

kosztów przejazdów k. 353, 504-506, 517-518,

zestawienie kosztów leczenia k. 509-516)

Pismem z dnia 7 grudnia 2009 roku powódka wystąpiła do strony pozwanej o wypłacenie jej kwoty 75.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia na swoją rzecz oraz kwoty 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia dla jej małoletniego syna, który był uczestnikiem wypadku. Strona pozwana pismem z dnia 7 września 2010 roku zawiadomiła, że nie uznaje roszczeń powódki z powodu braku orzeczenia lekarskiego, na które powódka nie stawiała się oraz udokumentowania poniesionych kosztów leczenia. Poinformowała również, że zakończyła likwidację szkody w dniu 5 listopada 2009 roku.

(dowód: akta szkodowe k.240)

Pismem złożonym ubezpieczycielowi w dniu 2 lutego 2011 roku powódka wniosła o wypłatę zadośćuczynienia w kwocie 75.000 zł i odszkodowania w kwocie 35.000 zł oraz o przyznanie jej odszkodowania z tytułu utraconych zarobków za okres od stycznia do października 2010 roku w wysokości 11.763,25 zł. Domagała się również przyznania jej renty wyrównawczej w wysokości 1556,61 zł oraz przyjęcia przez pozwaną odpowiedzialności za skutki wypadku mogące powstać w przyszłości.

(dowód: akta szkodowe k. 378-380)

Orzeczeniami lekarskimi z dnia 6 grudnia 2011 roku, wydanymi na wniosek strony pozwanej specjaliści: neurolog, ortopeda i psycholog określili uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 40%.

(dowód: opinie w aktach szkodowych k. 383-395)

Sąd uznał:

Roszczenia powódki w zakresie żądanych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania oraz renty zasługiwały na uwzględnienie.

W odniesieniu do żądania odsetek i ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość Sąd uznał je za częściowo nieuprawnione.

Roszczenie powódki wobec strony pozwanej jako ubezpieczyciela wynika z treści art. 445§1, 444§ 1 i 2 k.c.

Zgodnie z art. 445§1 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość Sąd może mu przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

W myśl art. 444§2 k.c., poszkodowany który utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby i zmniejszyły się widoki powodzenia na przyszłość, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Nadto żądanie zwrotu kosztów leczenia, dojazdów na leczenie oraz zwrotu utraconych zarobków zostało oparte o przepis art. 444§1 k.c., który stanowi, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zasada odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę poniesioną przez powódką jako ubezpieczyciela sprawcy wypadku, w którym powódka poniosła szkodę nie budzi wątpliwości.

Istota sporu między stronami sprowadzała się do ustalenia wysokości zadośćuczynienia, renty powódki oraz odszkodowania w zakresie wyrównania utraconych zarobków, a także zwrotu kosztów i dojazdów, które powódka poniosła w procesie leczenia.

Strona pozwana nie kwestionując swojej odpowiedzialności odszkodowawczej względem powódki uznała, że żądania w zakresie renty i zadośćuczynienia są wygórowane, powinny być miarkowane stosownie do jej stanu zdrowia, widoków na przyszłość oraz możliwości zarobkowania.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że stanowisko strony pozwanej jest nieuprawnione.

W odniesieniu do żądania zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę zważył Sąd, że obowiązujące orzecznictwo wskazuje, że wysokość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru. Równocześnie wysokość przyznanego zadośćuczynienia powinna przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, winna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, a także dotychczasowy poziom życia osoby poszkodowanej. Krzywda, której naprawienia dotyczy przyznane zadośćuczynienie oznacza zarówno cierpienie fizyczne – ból i inne dolegliwości, jak i cierpienia psychiczne będące ujemnymi uczuciami przeżywanymi w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami rozstroju zdrowia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania uznał Sąd, że żądane przez powódkę zadośćuczynienie w kwocie 150.000 zł nie jest wygórowane, przy uwzględnieniu otrzymanej przez nią kwoty 3.000 zł z tego tytułu w dniu 1 września 2009 roku. W ocenie Sądu krzywdy doznane przez powódkę były znaczące, albowiem doprowadziły do 75% uszczerbku na jej zdrowiu. Taki uszczerbek na zdrowiu został określony w opinii biegłych specjalistów, która nie była przez strony kwestionowana i – zdaniem Sądu – zasługuje na akceptację. Jak wynika z zeznań powódki w początkowym okresie leczenia była ona zależna od pomocy innych osób, nie mogła opiekować się własnym dzieckiem, nie była zdolna do samoobsługi. Wypadek przerwał także jej możliwości zawodowe. Natężenie cierpień fizycznych, psychicznych, spowodowane utratą zdolności zarobkowych i braku widoków na przyszłość jest u powódki znaczne, na co jednoznacznie wskazują wydane w sprawie opinie biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii. Te okoliczności oraz fakt, że zadośćuczynienie w łącznej kwocie 153.000 zł, odpowiada poniesionej krzywdzie i będzie równocześnie wartością odczuwalną dla powódki, która powinna jej przynieść równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia przemawia za zasądzeniem zadośćuczynienia w dochodzonej przez powódkę kwocie 150.000 zł.

Jest zasadą, że zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego do świadczenia odszkodowawczego. Od tej zatem chwili biegnie termin do wypłaty odsetek za opóźnienie.

Żądanie zadośćuczynienia w kwocie 75.000 zostało przez powódkę po raz pierwszy jednoznacznie sprecyzowane pismem datowanym 15 grudnia 2010 roku, które wpłynęło na adres ubezpieczyciela w dniu 2 lutego 2011 roku (k. 380 akt ubezpieczeniowych). Wcześniej, pismem z dnia 7 grudnia 2009 roku (k.164 akt szkody), powódka wniosła o wypłatę kwoty 75.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania nie precyzując zakresu poszczególnych żądań w tym zakresie. W tej sytuacji za pierwsze wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 75.000 zł uznano pismo z dnia 15 grudnia 2010 roku. Wobec wpływu tego pisma na adres ubezpieczyciela, który miał 30 dni na likwidację szkody, w dniu 2 lutego 2011 roku, uznano roszczenie w tej części za uzasadnione od dnia 4 marca 2011 roku (30 dni od daty 2 lutego 2011 roku).

Dalszą kwotę zadośćuczynienia w kwocie 75.000 zł powódka zgłosiła na rozprawie w dniu 11 stycznia 2012 roku, która poprzedzała wydanie wyroku w sprawie. Z tego względu odsetki od tej kwoty zostały zasądzone od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie.

Żądanie odsetek w pozostałym zakresie uznano za bezpodstawne z uwagi na brak wymagalności roszczeń powódki przez określonymi w wyroku terminami.

W odniesieniu do żądania odszkodowania, ustalił Sąd, że powódka szczegółowo, w sporządzonych własnoręcznie zestawieniach dokonała poprawnych obliczeń odnośnie rozliczenia wartości poniesionych przez nią kosztów leczenia (zakupu leków, zabiegów, środków medycznych) oraz kosztów dojazdów za leczenie i zabiegi rehabilitacyjne, i przedstawiła rachunki oraz oświadczenia na ich poparcie. Dokonała również szczegółowych rozliczeń utraconych w okresie od dnia wypadku do dnia wyrokowania zarobków, porównując udokumentowane dochody (renty, zasiłki) z ostatnio otrzymywanym średnim wynagrodzeniem z tytułu zatrudnienia. Strona pozwana nie zgłosiła w tym zakresie

żadnych zarzutów ani odnośnie zakresu poniesionych kosztów ani ich wysokości. W tych okolicznościach Sąd, uznając rozliczenie wydatków poniesionych przez powódkę za wiarygodne i właściwie udokumentowane, uwzględnił żądania w zakresie wysokości odszkodowania w pełnym zakresie. Zdaniem Sądu powódka właściwie dokonała obliczeń należnego jej wyrównania z tytułu utraconych zarobków oraz kosztów leczenia i dojazdów, lecz wadliwie wskazała na termin ich wymagalności, a zatem nie mogły być uwzględnione wraz z żądanymi przez nią odsetkami.

Jak bowiem stwierdzono wyżej w rozważaniach odnośnie zadośćuczynienia także żądanie odszkodowania stało się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela do jego zapłaty.

Stosownie do ustaleń Sądu pierwszym konkretnym żądaniem w zakresie utraconego zarobku było żądanie kwoty 11.763,25 zł za okres od stycznia do października 2010 roku zgłoszone i udokumentowane w piśmie z dnia 15 grudnia 2010 roku, które wpłynęło do ubezpieczyciela 2 lutego 2011 roku (k. 380 akt szkody). Uwzględniając 30 dniowy okres na likwidację szkody termin wymagalności tej kwoty upłynął 4 marca 2011 roku. Następne żądanie zostało zawarte w pozwie, który wpłynął do Sądu w dniu 14 lutego 2012 roku. W tej dacie zgłoszono i udokumentowano żądanie utraconego zarobku za okres od lipca 2009 roku do grudnia 2011 roku w wysokości 39.351,97 zł (również w zakresie wcześniej żądanej kwoty 11.763,25 zł). Uwzględniając 30 dniowy okres likwidacji szkody kwota 27.588,72 zł (39.351,97 zł – 11.763,25 zł = 27.588,72 zł) stała się wymagalna w dniu 18 marca 2012 roku. Zgłoszona na rozprawie w dniu 11 stycznia 2013 roku kwota utraconych zarobków 63.689,80 zł obejmowała żądanie zwrotu utraconych zarobków od lipca 2009 roku do grudnia 2012 roku. W tych okolicznościach kwota 24.337,83 zł (63.689,80 zł – 39.351,97 zł = 24.337,83 zł) stanie się wymagalna od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Nadto wobec ustalenia, że pismem z dnia 15 grudnia 2010 roku, które wpłynęło w dniu 2 lutego 2011 roku powódka wezwała o odszkodowanie w kwocie 35.000 zł i udokumentowała koszty leczenia i dojazdów w kwocie przekraczającej 10.000 zł (kwota 12.365,99 zł – zestawienie k. 509-512 i 516 akt) oraz na rozprawie w dniu 11 stycznia 2013 roku sprecyzowała żądanie w zakresie odsetek za koszty leczenia i dojazdu w dalszej kwocie 3.780,79, które również prawidłowo udokumentowała Sąd przyznał jej odszkodowanie z tego tytułu w kwocie 10.000 zł z odsetkami od dnia 4 marca 2011 roku i w pozostałej kwocie 3.780,79 zł z odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku.

W tych okolicznościach przyznano powódce odszkodowanie w łącznej kwocie 77.470,59 zł (63.689,80 + 13.780,79 = 77.470,59 zł) z odsetkami od kwot 21.763,25 zł (11.763,25 zł + 10.000 zł = 21.763,25 zł) od dnia 4 marca 2011 roku, 27.588,72 zł od dnia 18 marca 2012 roku i 28.118,62 zł (24.337,83 zł + 3.780,79 zł = 28.118,62 zł) od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Żądanie renty z tytułu utraconych dochodów uznał Sąd za zasadne od miesiąca ostatecznego zgłoszenia żądania tj. od stycznia 2013 roku w kwocie 1550,61 zł miesięcznie.

Również w odniesieniu do renty wyrównawczej stanowisko strony pozwanej sprowadziło się do przytoczenia stanowiska orzecznictwa, że wysokość renty powinna uwzględniać wysokość spodziewanego wynagrodzenia pokrzywdzonego pomniejszoną o wynagrodzenie, które pokrzywdzony mógłby uzyskać wykorzystując ograniczoną zdolność do pracy.

Powódka została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy, z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności. Jej aktualne możliwości zarobkowe są znikome, zważywszy na 75% uszczerbek na jej zdrowiu spowodowany wypadkiem, którego sprawcą była ubezpieczona u strony pozwanej M. N.. W tych okolicznościach żądana renta powinna rekompensować utracone przez powódkę możliwości zarobkowe, z uwzględnieniem otrzymywanej przez nią renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Skoro – jak wynika z ustaleń Sądu – ostatnie średnie wynagrodzenie powódki z okresu 2009 roku wyniosło 2.441,56 zł, a aktualnie pobierana renta wynosi 738,14 zł, to żądana przez powódkę kwota 1550,61 zł tytułem renty wyrównawczej nie jest wygórowana i uwzględnia znikome możliwości uzyskiwania dochodów ponad wypłacaną jej rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych powodów żądanie renty podlegało uwzględnieniu w pełnym zakresie. Zważywszy na przyznane powódce odszkodowanie w kwocie odpowiadającej m. in. wysokości utraconych zarobków do końca 2012 roku przyznanie jej renty od dnia 1 stycznia 2013 roku było uprawnione.

Powódka domagała się także ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku powódki na przyszłość podnosząc, że jej proces leczenia i rehabilitacji nie został zakończony i w przyszłości mogą się ujawnić dalsze szkody związane ze zdarzeniem z dnia 14 czerwca 2009 roku. W ocenie Sądu, z uwagi na znaczny termin przedawnienia ewentualnych roszczeń odszkodowawczych, a także wobec ustabilizowania się sytuacji zdrowotnej powódki takie orzeczenie nie jest konieczne i celowe.

Z tych powodów żądanie powódki w tym zakresie, jak również w odniesieniu do dochodzonych przez nią odsetek od zasądzonych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania jako bezzasadne podlegały oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach wynika z treści art. 98 kpc oraz §2 ust 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Przyjmując, że powództwo zasadniczo zostało uwzględnione w całości oraz wobec uiszczenia przez powódkę wpisu w kwocie 9.000 zł, Sad zobowiązał stronę pozwaną do zwrotu powódce należnej kwoty 9.000 zł oraz do uiszczenia brakującej opłaty sądowej od rozszerzonego żądania wysokości 3.308 zł na rzecz Skarbu Państwa. Strona pozwana uiściła zaliczkę w kwocie 1.500 zł, która została w całości wydatkowana na wynagrodzenia biegłych, którzy wydali opinię w sprawie. Wobec poniesienia przez Skarb Państwa dalszych wydatków w kwocie 621,40 zł na wypłatę biegłym wynagrodzeń za sporządzone opinie, zobowiązano stronę pozwaną do zwrotu tej należności Skarbowi Państwa. Strona pozwana została również zobowiązana do zapłaty powódce kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 7.200 zł oraz uiszczonej opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.